

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 568, der var stillet af Pelle Voigt (SF) til udenrigsministeren, den 27. januar 1987 er taget tilbage af spørgeren. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til udenrigsministeren (27/1 87) af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil udenrigsministeren efterkomme den grønlandske landsstyreformand Jonathan Motzfeldts anmodning om, at landsstyret får tilsendt den redegørelse om Thuleradarsagen, som udenrigsministeren giver det udenrigspolitiske nævn den 27. januar 1987?«

Begrundelse

Landsstyreformandens anmodning forekommer yderst rimelig, al den stund oplysninger om Thuleanlægget jo ikke mindst vedrører Grønland og den grønlandske befolkning.

Hvis udenrigsministeren kun ønsker at give en udvalgt skare danske folketingsmedlemmer i nævnet – der ikke tæller grønlandske medlemmer – disse oplysninger i fortrolighed, er det udtryk for diskrimination og en uacceptabel regeren hen over hovedet på landsstyret og de grønlandske folketingsmedlemmer, som flere gange har stillet spørgsmål til både udenrigsministeren og statsministeren om Grønlands sikkerhedspolitiske status uden at få svar.

Det vil være misbrug af det udenrigspolitiske nævns fortrolighedsregler ikke at imødekomme den grønlandske landsstyreformands anmodning, som den blev refereret i Grønlands Radioavis den 20. januar 1987.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forhandling om redegørelse nr. R 12:

Arbejdsministerens redegørelse af 3. december 1986 om arbejdsmiljø og vækst.

(Redegørelsen anmeldt 3/12 86. Redegørelsen givet 3/12 86. Beslutning om forhandling 3/12 86).

Forhandling**Taanquist (S):**

Bare vi vidste, hvordan vi skulle opfatte den redegørelse, arbejdsministeren her har givet Folketinget. Er det et opgør med den nedskæringspolitik, som regeringen bebudede ved den sidste arbejdsmiljøredagørelse i maj 1983, eller kan man afvise, at det bare er et forstærket marketingsfremstød for et produkt, der bliver stadig ringere, eller er det virkelig udtryk for nytænkning på arbejdsmiljøområdet? Jeg er bange for, at svarene er negative.

Indledningsvis vil jeg dog sige, at der er meget af det, der står i redegørelsen, som vi er enige i i Socialdemokratiet, ja, vi genfinder oven i købet nogle af tankerne fra Socialdemokratiets program om en målrettet erhvervs politik. Også vi er bekendte med eksempler, hvor forstærkede krav til arbejdsmiljøet har tvunget en virksomhed til at satse på nye metoder eller nye produkter, og at dette har bragt dem foran konkurrenterne.

Men er dette også et princip, der er tilstrækkeligt grundlag for et forbedret arbejdsmiljø, et arbejdsmiljø, hvor der i øvrigt hver dag opstår nye trusler netop på grund af nye metoder, nye teknikker og nye stoffer og materialer?

Svaret er nej, det er det ikke. Og det bliver heller ikke nemt at overbevise arbejdsgiverne om dette synspunkt. Det er nemlig alt for billigt for arbejdsgiverne at svine med miljøet. Vi ved, at samfundets totale udgifter ved dårligt arbejdsmiljø udgør omkring 30 mia. kr. om året. Så vidt jeg kan skønne, afholder arbejdsgiverne kun omkring 3 til 4 pct. af disse omkostninger; resten afholdes af det offentlige og af de arbejdsskadede.

Hvis vi derimod lagde alle de samfundsudgifter, der er en følge af et dårligt arbejdsmiljø, over på dem, der forårsager dem, nemlig virksomhederne, ville vi være enige i, at sunde arbejdsmiljøforhold også kunne blive sund driftsøkonomi. Men det vil regeringen jo ikke være med til. Forslaget om differentierede præmier er det længste, man kan strække sig. Vi kan støtte det, men det er ikke nok.

Det, der bekymrer os i redegørelsen, er dog ikke så meget det, der faktisk står i den, som det, der kun er antydnet, de åbenlyse selvmodsigelser og frem for alt det, der slet ikke står i redegørelsen. Vi mener f.eks. ikke i Socialdemokratiet, at vi kan nå det overordnede mål at skabe sunde og sikre arbejds-